

Arrest

nr. 301 265 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Vergoteplein 10 B / 1
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 30 januari 2022 en verzoekt op 14 februari 2022 om internationale bescherming. Op 23 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 november 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mamurras, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. De laatste achttien of twintig jaar woonde u bij uw zus in Tirana (Albanië). De afgelopen vijf of zes jaar bezocht u drie à vier keer per jaar een vriendin in België. U bleef dan steeds twee weken à één maand hier. Eind 2020/begin 2021 ontmoette u L. A. (O.V. ...) die net was vrijgelaten uit de gevangenis. Jullie begonnen een relatie. In 2002 had A., naar eigen zeggen uit zelfverdediging, G...z of G...r L...i in Albanië vermoord. Na de moord vluchtte A. naar Kosovo en dan Italië. In Italië werd hij aangehouden en uitgeleverd aan Albanië, waar hij, naar eigen zeggen onterecht, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijfentwintig jaar, waar hij tien of elf jaar van uit zat. Sinds die moord is A. verwickeld in een bloedwraak met de familie L...i. Zo werd er een keer op A. zijn broer geschoten en wanneer u bij A. langs ging, merkte u bepaalde bewegingen, zoals personen die daar langs kwamen of een wagen die daar urenlang bleef. In januari 2022 kwam u erachter dat u zwanger was van een zoon. U vreesde dat uw zoon zou gevisieerd worden in de bloedwraak waarin A. betrokken is. Eind januari 2022 verliet u Albanië en reisde u alleen met het vliegtuig naar België. A. kwam begin februari 2022 naar België. Op 14 februari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 april 2022 werd jullie zoon K. in België geboren.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een origineel attest van uw gynaecoloog, d.d. 14 februari 2022, waarin wordt gesteld dat u zwanger bent van een jongen; een kopie van een opnamedocument, d.d. 29 maart 2022, van het ZNA Middelheim voor een geplande keizersnede op 13 april 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest dat bij een terugkeer uw in België geboren zoon zal worden gevisieerd in de bloedwraak waarin zijn vader betrokken is (CGVS, 6, 8). Uzelf kende geen problemen in Albanië, noch heeft u een vrees voor uzelf (CGVS, p. 8). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de gevreesde problemen voor uw zoon in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U verklaarde dat u naar de Albanese autoriteiten zou kunnen gaan indien uw zoon problemen zou kennen, maar dat u geen bescherming zal krijgen (CGVS, p. 8). U kon deze bewering evenwel niet onderbouwen. U stelde dat u dit van verschillende mensen die in een bloedwraak verwickeld zijn, had gehoord en dat wanneer zij naar buiten kwamen, zij vermoord werden. U kon zich evenwel niet herinneren wie deze personen waren en wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en

de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon

die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Noch uw identiteit, noch de geboorte van uw zoon wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een motivering die wordt gestaafd door de juiste en relevante feiten van de zaak. Concreet stelt zij dat de verwerende partij louter verwijst naar algemene beschouwingen over het feit dat Albanië een veilig land is en zich inspant om de corruptie te bestrijden en dat er instanties zijn om burgers te beschermen, zonder de concrete situatie te analyseren. Voorts oppert zij dat de families L. en L...i slechts op één kilometer van elkaar wonen en dat de politie in die omstandigheden niet de minste bescherming kan bieden. Ook wijst verzoekster erop dat er zich voor haar vertrek reeds ernstige incidenten hebben voorgedaan en dat de politie niet tijdig kon tussenkomen noch bij de schietpartij, noch bij de brandstichtingen. Tot slot overweegt verzoekster dat er leden van de familie L...i (A. L...i) bij de politie werken en dat deze familie tot bij de minister van binnenlandse zaken verdedigd is. Te deze stelt zij dat deze laatste, S. L...i, aanwezig was op de begrafenis van G...r L...i. Verzoekster besluit dat er *in casu* een compleet gebrek/onmogelijkheid is tot bescherming door de Albanese autoriteiten en bovendien een manifest geval van corruptie.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Verzoekster vangt haar betoog aan met een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte verdragsbepalingen, waarna zij het volgende stelt:

*"In casu, ziet het CGRS ervan af bovengenoemd risico te onderzoeken in de zin van de rechtspraak van het EHRM. Bovendien wordt de twijfel met betrekking tot voormelde beginselen in de redenering van het CGRS niet weggenomen, maar enkel gesteld dat verzoekster inderdaad het risico zou lopen te worden gefolterd indien ze naar Albanië zou terugkeren;
Het CGRS is ook beperkt tot de algemene vaststelling dat het land in zijn geheel voldoende nationale bescherming biedt, zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden waarin verzoekster verwickeld is;"*

2.1.3. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om het beroep (tot schorsing en nietigverklaring) gegrond te verklaren en de bestreden beslissing bijgevolg te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Bij beschikking van 8 maart 2023, op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet), verzocht de Raad beide partijen actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de algemene situatie in Albanië.

Verzoekster maakt op 14 maart 2023, volgend op de voormelde beschikking van 8 maart 2023, volgende stukken over aan de Raad:

- D. Neale, "*Albanian blood feuds: Yet another unconvincing CPIN*", 3 februari 2023 (stuk 1);
- Gov.UK, "*Guidance Report of a fact-finding mission: blood feuds, Albanian January 2023*", update 23 februari 2023 (stuk 2).

De verwerende partij maakt op 23 maart 2023, volgend op de voormelde beschikking van 8 maart 2023, volgend stuk over middels vermelding van de weblink:

- COI Focus, "*Algemene situatie: een overzicht van de situatie in Albanië van 15 juni 2020 tot en met 24 november 2022*", 15 december 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoekster met haar voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 7 april 2023 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 10 juli 2023).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.7. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Albanië, dat haar zoon zal worden geïdoleerd in de bloedwraak waarin zijn vader betrokken is. Verzoekster verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend in Albanië, noch heeft zij een vrees voor zichzelf. De Raad merkt op dat de partner van verzoekster, L. A., bij 's Raads arrest nr. 289 208 van 24 mei 2023 werd uitgesloten van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat deze een ernstig, niet-politiek, misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster (i) niet aannemelijk dat zij voor de gevreesde problemen waarmee haar zoon zou geconfronteerd worden in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Ook (ii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

2.3.8. De Raad beklemtoont, in navolging van de commissaris-generaal, dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, Secretary of State for the Home Department/OA, C-255/19, punt 44).

Uit de meest recente landeninformatie die de verwerende partij ingevolge de beschikking van 8 maart 2023 aan de Raad heeft overgemaakt, te weten de COI Focus "*Albanië Algemene Situatie*" van 15 december 2022, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend en dat ook uit lezing van de meest recente COI Focus van 15 december 2022 blijkt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat

de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verder blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie en uit de COI Focus "*Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*" van 29 juni 2017, waarnaar de weblink in de bestreden beslissing is opgenomen, dat de Albanese overheid zich steeds meer en meer van de bloed- en erewraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte is voor vooruitgang en verbetering, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete of erewraak. In de bestreden beslissing wordt in dit verband omstandig en genoegzaam toegelicht dat de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen hebben getroffen, onder meer op politieel als justitieel vlak en dit vindt bevestiging in de op vraag van de Raad door de verwerende partij overgemaakte meest recente COI Focus van 15 december 2022.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen, zo ook in het kader van bloedwraak, de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

De door verzoekster in haar antwoord van 14 maart 2023 op de beschikking van 8 maart 2023 bijgebrachte informatie kan geen ander licht werpen op de voorgaande analyse. Waar zij doelt op de nog steeds aanwezige corruptie in Albanië merkt de Raad nog op dat in de COI Focus van 15 december 2023 niet wordt ontkend dat corruptie een pijnpunt blijft. Verder, ook al wordt in de door verzoekster overgemaakte informatie op bepaalde plaatsen aangehaald dat ook vrouwen en kinderen gevisieerd kunnen worden niettegenstaande de Kanun dit verbiedt, neemt dit nog niet weg dat verzoekster zich bij toekomstige problemen kan wenden tot haar nationale instanties voor hulp en/of bescherming.

De voorgaande conclusie vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoekster blijft hier echter geheel in gebreke.

De Raad merkt eerst en vooral op dat de commissaris-generaal verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud uitvoerig hoorde hieromtrent, en aldus in dit verband een zorgvuldig onderzoek verrichte. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat de *protection officer* haar meerdere vragen dienaangaande stelde: “Heeft u ooit problemen gehad met de autoriteiten in ALB, zijnde politie/gerecht en of overheid?”, “Zou u in geval van problemen voor u of uw zoon naar de ALB autoriteiten kunnen gaan?”, “Maar zou u in geval van problemen voor u of uw zoon naar de ALB autoriteiten kunnen gaan?”, en “Wat laat u denken dat u geen bescherming zou krijgen?” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8).

Op deze vragen antwoordde verzoekster vooreerst dat zij in het verleden nooit problemen heeft gekend met de Albanese autoriteiten (*ibid.*, p. 4). Later verklaarde zij in algemene termen dat zij wel naar de Albanese autoriteiten zou kunnen gaan indien haar zoon problemen zou kennen, maar dat zij geen bescherming zal krijgen en zij zouden zeggen dat zij zich binnen zouden moeten opsluiten (*ibid.*, p. 8). De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekster deze bewering evenwel niet kan onderbouwen, zij het met algemene informatie of verklaringen. Verzoekster kan deze bewering allerminst hard maken met haar verklaring dat zij dit van verschillende mensen, die in een bloedwraak verwickeld zijn, had gehoord en dat deze, wanneer zij naar buiten kwamen, vermoord werden. Zij kon zich immers niet herinneren wie deze personen waren en wanneer dit gebeurde (*ibid.*, p. 8). Aldus kan verzoekster met deze verklaringen, al dan niet samen gelezen, geen afbreuk doen aan de voormelde conclusie, dat uit algemene informatie blijkt dat in het algemeen de Albanese autoriteiten bescherming bieden aan hun burgers, ook in het kader van bloedwraak. Met deze verklaringen, al dan niet samen gelezen, toont zij voorts ook geenszins aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming van haar of haar zoon. Te dezen kan tevens worden gewezen op het feit dat verzoekster haar ene bewering niet kan onderbouwen met verdere verklaringen en ook geen verdere vragen kan beantwoorden over haar bewering dat andere mensen dit ook meemaakten, alsook op het gegeven dat verzoekster aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend met de Albanese autoriteiten in het verleden. De Raad voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op gelijkwaardige wijze als hierboven weergegeven rekening hield met verzoeksters verklaringen, waardoor verzoekster niet kan gevolgd worden in haar betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in deze enkel verwijst naar algemene informatie over de situatie in Albanië.

Verzoekster betoogt verder in het verzoekschrift dat de families L. en L...i slechts op één kilometer van elkaar wonen en dat de politie in die omstandigheden niet de minste bescherming kan bieden en dat er leden van de familie L...i (A. L...i) bij de politie werken en dat deze familie tot bij de minister van binnenlandse zaken verdedigd is (deze laatste, S. L...i, was aanwezig op de begrafenis van G...r L...i). De Raad stelt vooreerst vast dat dit loutere *post factum* verklaringen betreffen die geenszins weerslag vinden in het administratief dossier van verzoekster. Mede gelet op het gegeven dat verzoekster meerdere keren gevraagd werd naar het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming in haar hoofde en dergelijke verklaringen uitermate relevant zijn om in dit verband te vermelden, kan redelijkerwijze niet worden ingezien waarom verzoekster hier niet eerder melding van maakte. Ter ondersteuning van deze - voor het eerst in het verzoekschrift - opgeworpen elementen brengt verzoekster daarenboven niet het minste begin van bewijs of enige concrete objectieve informatie bij.

Waar verzoekster er in het verzoekschrift nog op wijst dat er zich voor haar vertrek reeds ernstige incidenten hebben voorgedaan en dat de politie niet tijdig kon tussenkomen noch bij de schietpartij, noch bij de brandstichtingen, merkt de Raad op dat verzoekster ook hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die geenszins onderbouwd worden aan de hand van enig concreet begin van bewijs. Wat er ook van zij, de Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar en haar zoon bij terugkeer hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3.9. De door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

2.3.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.11. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS